

Látszólagos vereség a jövő évi győzelemért

BORBÉLY ZSOLT ATTILA

Az európai szintéren zajló politikai csatározásokat elemző szakértők egyetértének abban, hogy két komoly téma mentén feszülnek egymásnak a politikai erők. Az egyik a migráció, a másik Európa föderalizálása. Akik – három év katasztrofális tapasztalattal a hátunk mögött – minden józan megfontolás ellenére ma is amellett szónokolnak, hogy Európának be kell fogadni a menekülteket, azok az Európai Egyesült Államok megteremtésének, más szóval az Európai Unió föderalizálásának a hívei. Velük szemben sorakoznak fel azok az erők, amelyek a nemzetek Európájában hisznek és megőriznék Európa keresztény jellegét. Sokan megfogalmazták: nem vallásosságról van itt szó, hanem arról a sajátos európai gondolkodásmódról, amely a görög filozófiából, a római jogból és a keresztény morálból sarjadt ki, s amelynek központi értékei az igazságosság, a méltányosság, a kölcsönösség, az emberi méltóság, a férfi és nő egyenlősége, az állam és egyház szétválasztása – mindez csupa olyan érték, amit az iszlám élből tagad. És akkor még nem beszéltünk azokról a városrészekről, amelyek felett az állam már elvesztette az ellenőrzést, a megroggyant általános közbiztonságról, azon belül a terrorveszélyről, a jövevények felsőbbrendűségi tudatáról és hódító szándékáról és nem létező asszimilációs készségéről. Ezen a szemüvegen keresztül kell szemlélni a Sargentini-jelentést és annak elfogadását.

Ki kit von felelősségre?

Maga a jelentés fércmunka, amelynek állításai sok esetben tragikomikusak. Felróni Orbán Viktornak, hogy olyan antiszemita kijelentéseket tett Soros Györggyel kapcsolatban, amelyeket a magyar jog is büntetne? Miközben Soros György szemben áll azzal a hivatalos izraeli kormánnyal is, amely

támogatja Orbán politikáját. Nem abszurdum ez?

Felróni Orbán Viktornak a Magyar Gárda masírozását a cigánylakta falvakban? Ha valamit fel lehetne róni a kormányfőnek, akkor az éppen az, hogy empátiamentesen és vaskézzel számolt le a Magyar Gárdával. Mindez jogilag azért vitatható, mert a gárda az ország morális elitjét képviselte egy olyan időszakban, amikor Gyurcsány Ferenc, majd Bajnai Gordon miniszterelnöksége alatt a rendőrség semmit nem tett, hogy megfékezze a bűnözést azokban a falvakban, ahol az említett masírozásra sor került. A korabeli balliberális kormánypárti politikum és sajtó tagadta, hogy a cigányságnak felróható problémák lettek volna cigány–magyar együttélés terén.

Mellbeverő az a kisstílűség és intellektuális silányság, amivel a baloldal képviselői és szellemi holdudvarának tagjai megpróbálják összevetni a két kétharmadot.

Bizonyárvannak olyan jogállamisággal vagy akár a korrupcióval kapcsolatos kérdések és ügyek, amelyek vonatkozásában bírálni lehet a magyar kormányt. De azért álljon meg a menet! Kik vonnak kérdőre kit? Az az Európai Parlament, amely tagságának zöme a Soros Györgyök zsebében van? Mi ez, ha nem politikai korrupció? Ők beszélnek demokráciáról és jogállamiságról, amikor migránsügyben egyértelműen szembe mentek a választói akarattal? S ha már demokráciáról van szó: Magyarország az egyetlen állam, ahol megkérdézték a választópolgárokat korunk legfontosabb kérdéséről, hogy együtt akarnak-e élni az iszlám betolakodókkal.

Ellenzékiek Magyarország ellen

Az Európai Parlamentben a szavazás nem hozott meglepetést. Láthatta a világ, mekkora a migránspárti koalíció. Akár számoljuk a tartózkodásokat, akár nem, az Európai Néppárt jelentős része is Orbán ellen szavazott, amit nem kis demagógiával úgy próbált magyarázni a balliberális politikum és média, hogy Orbánt a sajátjai is elítélik. Miközben egyértelmű az akció indítéka, hogy megrendszabályozzák az Európát élethetlenné tevő migrációs politika ellen következetesen kiál-

ló Magyarországot. Semmi meglepő nincs abban, hogy a Gyurcsány-féle DK és az MSZP képviselői Magyarország ellen szavaztak. Annál kiábrándítóbb viszont a Jobbikos Balczó Zoltánnak nemcsak a tartózkodása, hanem a szónoklata is. Ellenzéki politikusként helyben hagyhatja a jelentés jogállamisággal kapcsolatos megállapításait vagy a korrupciós vádakot, de elmondhatta volna, hogy e kérdéseket otthon kell megbeszélni. Minden országnak megvan a maga szennyese, miközben a demokráciát éppen az unió meghatározó országai tapossák lábbal, amikor fittyet hányva a közakaratnak, iszlamizálják a kontinenst és a legdurvábban büntetik azokat, akik a szólásszabadság adta jogukkal élve ki merik mondani őszinte vélemény-

gedje be a Frontexet, mert azok majd magyar vezénylet alatt védik határainkat. Gyöngyösi nem látná át ennek a veszélyét?

Másrészről miféle megegyezési hajlandóságot kellene tanúsítani Angela Merckelrel szemben. És miért? Azzal a politikussal, aki első számú felelőse annak, hogy lassan élethetlenné válik az általa vezetett ország, ahol a hírek szerint napi átlagban tíz nőt erőszakolnak meg. S aki az egyik meghatározó háttérembere az egész Sargentini-offenzívának. Gyöngyösi politikai ösztöne ne lenne annyira kifinomult, hogy megérezeze, épp arról van szó, amit Orbán Viktor mond, hogy „el akarják venni a kapukulcsot”, hogy azt engedhessenek be az országunkba, akit ők akarnak? Ha van a Frontexnek szabad kapacitása, csoportosítsa erőit azokra a határszakaszokra, ahol az adott országok képtelenek megvédeni magukat az illegális bevándorlótól.

Megvesztegethető uniós klikk

Mellbeverő ugyanakkor az a kisstílűség és intellektuális silányság, amivel a baloldal képviselői és szellemi holdudvarának tagjai megpróbálják összevetni azt a kétharmadot, amit a Fidesz választásokon ért el azzal, amivel most megszavazták a Sargentini-jelentést. Egyrészt a szavazatszámolásnál csaltak, amikor

FOTÓ: MTI

Orbán Viktor az EP-ben ismét kiállt a magyar érdekek mellett

a tartózkodásokat nem vették figyelembe. Ezért a magyar kormány helyesen teszi, hogy él a jogorvoslat lehetőségével. Másodsorban ne feledjük, az EP egy testület, egy kontra-szelektált társaság, amelynek tagjai közül sokan megvesztegethetőek. Ez aligha hasonlítható össze egy demokratikus választással, amelynek során a magyar állampolgárok többsége a Fideszt támogatta. Orbán Viktor nem véletlenül példálózott az Európai Unió választásokkal emlékeztetés hétperces védőbeszédében. Okoskodhat az ellenzék, hogy a legnagyobb politikai erőt részéssíti előnyben a magyar választási rendszer – az angol vagy a francia egyébként még nagyobb mértékben jutalmazza az erősebb pártokat –, de az uniós választásokon azonos szabályok érvényesek egész Európában. Márpedig 2009-ben 56 százalékot kapott a Fidesz, 2014-ben pedig 51,5-öt.

Hátrányból előny

Végül érdemes arról is szólni, hogy várhatóan miként befolyásolja a jelentés elfogadása a jövő évi európai parlamenti megmérettetést. Szerintem az a mód, ahogy a jelentést elfogadták, ahogy Orbán Viktor magabiztosan, határozottan és tényekre alapozva fellépett a jogosulatlan bírálatokkal szemben, ahogy az ellenzék lereagálta a jelentést a gyalázkodástól a közröhejbe fulladt kis létszámú tüntetésig – beleértve Orbán Viktor arcképének ütlegetését –, összességében meg fogja erősíteni a kormányoldal szavazóit. Az is megtörténhet, hogy újabb szavazókat csoportosít majd át a Fideszhez 2019 májusában. Magyarán: ha abszurdnak is tűnik, egy csata formális elvesztése közelebb vitt a háború megnyeréséhez. S ez alatt nemcsak azt értem, hogy Orbán Viktor megerősödve kerül ki a küzdelemből, hanem azt is, hogy ez az egész ahhoz is hozzájárulhat, hogy kontinentális szinten egyre többen meglássák, mi zajlik e magas rangú testületben.

Ha jövő májusban a szavazást nem csalják el az EU meghatározó országaiban, akkor jó esély van arra, hogy a következő Európai Parlament egészen más összetételű legyen, és azok kerüljenek meghatározó pozícióba, akik meggátolnák Európa tönkretételét. Végso soron kultúránk megmaradása a cél, ez a politikai háború tétje és nem egyik vagy másik párt győzelme.

Diszkóláz: nyolcvanas évek nosztalgiája

NÁNÓ CSABA

Ki hitte volna, hogy túl az ötvenen megint bulizni támad kedvem? A kérdés persze költői, de bevallom, mostanában nem a legfőbb foglalkozásom a tánc. Régen sem vittem túlzásba, de azért a diszkóőrület fiatal koromban engem is magával ragadott. Akkoriban kínai klott gatyája és egy kazettája diszkózenével mindenkinek volt, bár a sznobok ezt mindig letagadták.

A napokban aztán mégis táncra perdültem: Kolozsváron olyan bulit szervezett a Backstage Production, ahol Samantha Fox, a Bad Boys Blue, a Boney M. és a Ricchi e Poveri lépett fel. Micsoda legendák! Persze a magam ötvenvalahány évével szinte kamasznak számítok néhány említett előadó mellett, és talán éppen ezért ütött ki rajtam ismét a diszkóláz...

A fiatalok legfeljebb hallomásból, szüleik vagy talán nagyszüleik elbeszéléseiből tudják, hogy egykoron a fő kapcsolódási mód a diszkó volt. Ez nem is baj, mi is annak idején csak mesékből tudtunk arról, hogy valamikor valcert és foxtrottot táncoltak az emberek, és bulik helyett teadélutánokon ismerkedtek egymással a kisebb vagy nagyobb lányok, fiúk.

A diszkóláz a múlt század (hű, de rég volt!) 70-es éveinek végén,

80-as éveinek elején érte el a tetőfokát. Még a kommunizmusban színlódó Kelet-Európába is eljutott. Persze nem olyan szinten, mint például a New-York-i Studio 54-ben, ami a diszkóvilág közepének számított. Ehhez képest mi tökmagok voltunk: amíg túl az Óperencián olyanok látogatták az 54-est, mint Liza Minnelli, Calvin Klein, Diana Ross, Madonna és Cher, és a legmenőbb felszereléssel dolgoztak a lemezlovasok, nekünk barátaink kisebb-nagyobb mértékben megkarcolt lemezeik jutottak. De legalább mi is kimozdultunk otthonunk csendes magányából: iskolákban, klubokban szerveztek jófűlű krapekok bulikat – nem mellékesen valódi bakelit korongokkal, igazi zenével. És olyan hangokkal, amelyek nem voltak felszpannolva a számítógépeken, nem kozmetikázták őket

kiváló technikusok, sőt, az előadók még a hangjegyeket is ismerték...

Persze csaltak akkor is. Mert hogy minden valamire való bálnisz egy kis megtévesztésre (is) alapul. A Boney M már akkor legendának számított. El voltunk ájulva a zenéjüktől, aztán jóval de jóval később derült ki, hogy négy tagjából – legalábbis az együttes kezdeti felállásakor – valójában egy tudott igazán énekelni. Az, aki Kolozsváron is fellépett: Liz Mitchell. Az ABBA egyetlen igazi vetélytársai voltak azzal a különbséggel, hogy amíg ők többnyire valamiféle gépies ritmusra és a mozgásra építették a produkciót, az ABBA tagjai valódi zenészek voltak remek hanggal, dallamokkal és megjelenéssel. Am a legnagyobb botrány szintén a Boney M-et létrehozó Frank Farian producer nevéhez fűződött: kitalált

egy újabb együtttest Milli Vanilli névvel. Csakhogy a két srác, aki a mikrofon előtt illegett és billegett, egy vak hangot nem énekelt (állítólag az angol nyelvet is törve beszélték), csak tátoztak a mikrofon előtt. A dalokat hivatásos énekesekkel vették fel, akik jó pénzért hallgattak e turpisságról. Am még ez sem döntötte romba a diszkó világát, hiszen az nemcsak a zenének adott otthont, hanem szerelmek kibontakozásának, baráti találkozásoknak is.

Az idő elszállt, a legendák sem a régiek már. De nekünk az is öröm, ha több évtizedes késéssel láthatjuk őket és belekóstolhatunk abba a hangulatba, amit a „hanyatló kapitalizmusban” az emberek már 40–50 évvel ezelőtt tapasztalhattak. A zene ugyanis nem öregszik, csak mi lettünk finoman szólva idősebbek...